

osobě. Mezi právem vlastnickým a právem pachtovním k pozemku jest tudíž podstatný rozdíl, který nedovoluje, aby pachtěť užití mohl práva, vyhrazeného zákonem pouze majiteli pozemku.

Čís. 817.

Tím, že vlastník nemovitosti sdělil tomu, pro koho je zapsáno právo předkupní, že hodlá nemovitost za určitý peníz prodati, a vyzval ho, by v zákonné lhůtě se vyjádřil, zda hodlá předkupní právo uplatnit, nenabídl mu nemovitost ku koupi (§ 1075 obč. zák.).

(Rozh. ze dne 21. prosince 1920, R I 1100/20.)

Vlastník nemovitosti, na níž vázlo právo předkupní, sdělil dne 15. dubna 1920 prostřednictvím soudu oprávněnému z práva předkupního, že hodlá nemovitost za 40.000 K prodati proti hotovému zaplacení a vyzval ho, by do 30 dnů po doručení usnesení soudu oznámil, zda hodlá své právo uplatňovati. Oprávněný oznámil soudu dne 14. května 1920, že své právo předkupní uplatňovati hodlá. Knižovní soud povolil pak přes to výmaz práva předkupního. Rekursní soud návrh na vklad výmazu předkupního práva zamítl. Důvody: Dle § 1075 obč. zák. ztrácí oprávněný právo předkupní, když při věcech nemovitých do 30 dnů po nabídnutí nemovitosti ke koupi jí skutečně nekoupí. Dle § 1077 obč. zák. musí oprávněný v takovém případě zapraviti úplnou cenu, která od třetího je nabízena, mimo případ zvláštní úmluvy. Těmto podmínkám však v tomto případě vyhověno nebylo. Ani v návrhu, ani ve vyzvání ze dne 15. dubna 1920 ani ve vysvědčení ze dne 23. srpna 1920 není vůbec zmínky o tom, že by byl vlastník nemovitosti oprávněnému skutečně ku koupi nabídl, naopak sdělil mu pouze, že hodlá jmenované nemovitosti za 40.000 K proti hotovému zaplacení prodati, a vyzval ho ve smyslu ustanovení § 1075 obč. zák., aby do 30 dnů po doručení usnesení podepsanému soudu oznámil, zda hodlá příslušející mu právo předkupní uplatňovati, jinak ze by se za to mělo, že od něho upouští a právo to by zaniklo. Stěžovateli nebyla tím nemovitost ke koupi nabídnuta, nýbrž byl mu pouze sdělen úmysl vlastníka, že hodlá nemovitost za 40.000 K prodati za hotové, a byl jím pouze vyzván, aby oznámil, zda hodlá své právo předkupní uplatňovati. Této výzvě stěžovatel podáním ze dne 14. května 1920 v čas vyhověl a oznámil, že své právo předkupní uplatňovati hodlá, že se nabízí usedlost za cenu 40.000 K převzítí a kupní cenu složití, a učinil návrhy k tomu potřebné. Návrhům těm dosud vyhověno nebylo a zejména nebyl stěžovatel vyzván, aby tedy nemovitost skutečně převzal a kupní cenu zaplatil, jinými slovy nebyla mu nemovitost ke koupi skutečně nabídnuta. To má význam zvláště, hledí-li se k ustanovení § 1077 obč. zák., dle něhož je možna zvláštní úmluva o složení ceny kupní. Ve vysvědčení ze dne 23. srpna 1920 není též zmínky o tom, že by byla stěžovateli nemovitost ke koupi skutečně nabídnuta, naopak je v něm výslovně poukázáno na soudní vyzvání ze dne 15. dubna 1920 a měl proto soudce prvý i do tohoto vyzvání nahlédnouti, poněvadž skutečně vzešly pochybnosti, zda předpisu § 1075 a 1077 obč. zák. skutečně bylo vyhověno. Bylo by z tohoto vyzvání ve spojení s předloženým vy-

svědčením a udáním samého knihovního návrhu patrně, že pochybnosti takové jsou oprávněny a bylo by to mělo v důsledku zamítnutí knihovního návrhu dle § 94 č. 2 a 3 knih. zák.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu z důvodů soudu rekursního.

Čís. 818.

Odklad exekuce vyklizením (nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n.).

Pro otázku »nemá-li povinný bez své viny jiné přiměřené náhrady« rozhodným jest jeho chování po vzniku exekučního titulu, nikoliv též jeho chování z doby dřívější.

Žádati lze za odklad exekuce nejen již provedené, nýbrž i bezprostředně hrozící.

Přípustným jest odklad exekuce i tehdy, spočívá-li tato na opatření úřadu správního.

Nařízení o odkladu exekuce vyklizením jest použito i na prospěch těch, kdož užívali místností bez schválení bytového úřadu.

Přiměřenost náhradního bytu.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1920, R I 1118/20.)

Soud první stolice povolil odklad exekuce vyklizením, ježto dlužník prokázal, že si bez své viny nemůže opatřit přiměřeného náhradního bytu. Rekursní soud návrh na odklad zamítl. Důvody: Exekuční soud může dle § 1 nař. vlády Čsl. republiky ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n. na návrh povinného až na dobu jednoho čtvrtletí odložit exekuci vyklizením najatých nebo používaných místností, nemá-li povinný bez své viny jiné přiměřené náhrady. Tohoto zákonného předpokladu však v tomto případě není. Obec P. zabrala výměrem ze dne 12. července 1920 podle zákona ze dne 30. října 1919, čís. 592 sb. z. a n., pokoj Arnoštu T-ovi (dlužníku) v P. pronajatý a to z toho důvodu, že Arnošt T. nevyhovuje podmínkám § 2, pokud se týče § 14 zákona ze dne 30. října 1919, čís. 592 sb. z. a n., neboť není ve veřejném zájmu, aby trvale bydlel v obci P. ani nemá v obci P. domovského práva, a dále proto, že se nastěhoval do místnosti již v dubnu 1920 bez schválení obce. Výměr tento, proti němuž podal Arnošt T. odpor, byl usnesením nájemního úřadu potvrzen. Arnošt T. nemůže se tudíž dovolávat ochrany nař. vlády ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n., neboť zavinil sám, že nemá přiměřené náhrady za byt, obcí zabraný, když opustil dřívější svůj byt dříve, než dosáhl svolení obce k nastěhování, pokud se týče k uzavření nájemní smlouvy ohledně nynějšího bytu. Neznalost zákona neomlouvá a mohl, ba musil tudíž Arnošt T. vědět, že obec jest oprávněna v případě, že nájem neschválí, byt zabrat a stalo-li se skutečně tak, nese vinu na tom sám.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Vládní nařízení ze dne 25. června 1920, č. 409 sb. z. a n., kterým se vydávají prozatímní ustanovení o vyklizení místností najatých a pod.,